

התכלת פרק רביעי מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מדרים לקים
בלומר לכן וכו': (ב) בא"ד
גמר הוא הוה שרי אי לאו
משום: (ג) ד"ה לקיים וכו'
מקיים הס"ד ואח"כ מ"ה
עשה דליית כגון צמר לבן
בפשתו ודמה לאו:

שיטה מקובצת

(ז) חז"ר (שבת כ"ד ע"ב)
 (ח) תלמי (נחלת פרי)
 (ט) בירושלמי (נ) חז"ר (דילומר)
 (י) השנה וביהק"מ (נ) חז"ר
 (יא) ששון (ז) חז"ר (דבר
 וביהק"מ)
 (יב) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (יג) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (יד) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (טו) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (טז) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (יז) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (יח) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (יט) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כ) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כא) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כב) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כג) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כד) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כה) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כו) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כז) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כח) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (כט) חז"ר (דבר וביהק"מ)
 (ל) חז"ר (דבר וביהק"מ)

[illegible][illegible]

ליבדקיה. פי' זקונטרס שמי ל
הוא מצי למימר שמי
יהא לציניא אי תכלת הוא אן הלא

פ' היטל בהן מינן פוטרים ור"א אב"ש פליגי דהלל כ
אליבא דב"ש מאי. תנ"ח: (ס:) דמסיקנא דחוטוי צמר

דלא דרשין סמוכין למשר
 עלה נקט לשון אוסרין ומחזין
 לו נזשה ואסור ויחזר נמי
 וחס עלה במקום מזה ועובר
 [6] תנו רבנן [6] סדרין בצ
 מחזיקין *והלכה כדבר
 צדוק והלא כל הממ
 אינו אלא מן המתמז
 אסרוה לפי שאין בקיא
 חסא לרבא [7] ולרבו
 ומפרסמא למילתא [8]
 ולירשא בפירקא [9]
 ולא יהא אלא לבן
 לא כדריש לקיש [10]
 מקום שאתה מוצא
 אתה יכול לקיים את
 יבוא עשה וידחה את
 אלא גזירה משום מי
 אדיסקי ליקום וליסב

דבר (ד' 5) ומשינין דכל דבר
ות עשה וז שחמרה ואלו
הממילא ממקור ולא יאילו
ש פליג דלמרי פטור
אלא המטיל כ' מימה הוא
ל' ליכא איסורא מפני מה
דלגלים בלייטא מורה ואמי
דלגלים **ויכנסה** ויכנסה
דלגלים ויכנסה הגורם כלו
בצע היא שדומה לחכלת
מזה צדוד קבלא איין והוי
רפא פן אן רמי קלא איין ל'
בצר למר לכן א' האמרן לעיל
בשר חמור (קידא) א' ללש
לכן דלמר בדיקין: **דריש**
מני א' להטיין שבו ציית
ל' להטיין בדיקין חלל משום
(דא) (ה) רמיין אן לא משום
לכן דפשתן בדיקין חלל משום
בדיקין. לכל היירות שזוועין
א' ליהוי קלא איין: **גוריה**
לצדוק היירות חלי לשפון
בשעמיה א' אס
נסיין: **ויכנסיה** אדיקין.
דחמפרש לקמיה (ס) לייטול
הקליפא: **ואדיקין** ליקוס
הן גארות ועשרי עניייה:
ס מחלל חלל אס כן בדקה
צדיא גילא וסכללחא: ה"ג
ל' מחלל של נסין שזעע
שעמיה פסולה וסין מחלל
א' בדיקין מזה: **ויכנסיה**
ממות שזוועין בזה מחלל הוי
שזוועין יודעין דבדר נסמון
ל' לפי שזוועין מחלל הכרה
וגו וגם במקומות חומקין:
מחז

ות לשון אחד ליצדוק כל
שלא לשמו עבד כוליה ל"ו
לזו ומשני משום טעימה ש

מחבאין אלא לפי שלא היה להם תכלת מפרש לקמן גזירה משום קלא אילן כו' וטיל כו' תמיהא הוא דאיכא הא איסורא זי בשל פשתו ושל פשתו:

סדרין בציצית בית שמאי
 קמויין ולא חשמי
 ומויז ויסקן יותר לשון חסמו
 ויסקר נמי כהא מלא ויסי
 ית ב"ש פומרין וב"ה
 ב"ה א"ר אלעזר ב"ר
 תכלת ו בירושלים
 אמר רבי א"כ למה
 אמר ליה רבא רב רב
 עשרה ונפקו לברא
 שכן דמתמנהו עילון
 ת משום קלא אילן
 כיון דאפשר במינן
 אמר ריש לקיש ככל
 שה ולא תעשה אם
 גניהם מוטב ואם לאו
 א תעשה ו וליברקה
 מה וליכתבה אדיסקין
 אמר רבא השתא
 תמי

[illegible]

ועיקר וליצדקיה כדאיתא
א לא לילית זה נעשה מן הל

נידרש להו בפירקא היאך אדם יכול לבדו
אסורה גזירה משום טעימה דתכלת. ניסי
יפה של תכלת וזו היא טעימה ואותה טעימה
אסורה: ואכתי מפני מה אסורה בשביל

כ.

עין משפט
נר מצוה

וְאֵל מִי פֶּגַע מֵהַלְכוֹת צִיָּית
הַלְכָה וְסָמַג עֵשִׂין כּו
טוֹשׁ"ע אֶל"ח סִי ט סַעִיף ו:
ב [מִי שֶׁס:]

מוסף רש"י

סדרין בצרצית ב"ש
 פטורין. ואפי' דלית
 חסונה הוא בכל טעמות שיש
 לו לאדם ואפילו מומחין
 בקופסא, הי דפשתן פטורין
 משום בלגאס לא שיהא
 דרמנה דלא דרשי סמויין
 וכו' מחזיקין פטורין דדרשי
 מוכין (שבת כה). **אתה אתה**
יכול לקיים את שניהם.
 כגון גדלים מעשה של לא
 תלכס שפט, טעמא דלגליית של
 דרש ציית של זמר וטעמא
 של פשתן ציית של פשתן
 (דיר נח). **ואם לאו.** אם אי
 יכול לקיים את שניהם
 גנו מילי זרעם (ספס).

רבינו גרשום

[illegible]

אע"ג דידעי למיבדקיה להכי
נבע לידע אם יהיה לו מראה
שירלבדוקוהו וכלאים הלכך
טעמימה פסולה לציצית ולא

(א) אולי צ"ל כיון דצריך להטיל מומין הבנף והוא עיקר כו'.

(א) אולי ז"ל למימרו כן כמו שפירשתי למעלה וכו' ותיבות לפי מה נמחק.